

GALERIA

87

El teatre estrena festival amb Capsigrany 2000

Núria Cadenas

Se celebra a Vilafranca el festival de teatre Capsigrany.

OPINIÓ

11

La crisi del Govern Balear

Miquel Payeras

13

Estapé respon

Fabià Estapé / Toni Canís

Plena ocupació

Miquel Ramon

15

Canvis al Sinaí català

Antoni Sella

16

Meditacions...

Martí Domínguez

17

Nacionalisme cívic i polític

Raimon Bono

18

L'última enrabiada...

Xavier Vinader

Demà Stalin?

Llibert Ferri

Diaris en "20 minuts"

Ramon Barnils

19

Emocions i reflexions

Isabel-Clara Simó

L'exèrcit espanyol...

Salvador Cot

98

Informació, felicitat

Joan Francesc Mira

EDITORIAL

Unitat de mercat?

De colp i volta, des de Madrid arriben múltiples missatges de queixa per les iniciatives autonòmiques en matèria de política econòmica. Unes iniciatives que normalment són modestes, perquè els governs autonòmics les apliquen amb modèstia i d'acord amb els estatuts, que no permeten grans marges de maniobra. Són mesures de política microeconòmica. La paraula ja ho diu: és l'única política que pot exercir-se a nivell local, regional o com vulguem dir-n'hi, i per això la lògica dels fets i de la història l'ha anat descentralitzant poc a poc.

Els governs dels països comunitaris van "inventar-se" un criteri defensiu per distribuir les diferents competències entre Brussel·les i els governs estatals, el principi de subsidiarietat. Un principi que diu que tot allò que es pot fer i decidir a prop dels administrats no s'ha de decidir més lluny. Un principi que Madrid o París utilitzen per a conservar poder davant dels organismes comunitaris, però que obliden quan es tracta d'ordenar les coses a dins de les fronteres estatals.

És així com determinats països que no són més que "acudits de la història", com diria aquell polític basc (és a dir, Luxemburg, Dinamarca, etc.), exerceixen i conserven unes competències i un poder polític absolutament vedat a uns altres països, que són tant o més potents a nivell demogràfic, econòmic o cultural, però que no són sobirans perquè pertanyen a un estat plurinacional. I llavors es posa en evidència que l'únic obstacle a la racionalitat, a l'aplicació del veritable principi de subsidiarietat universal i igualitari, són les fronteres

estatals. És a dir, si la història ha posat una ratlla damunt d'un mapa, a una banda d'eixa ratlla es pot defensar el principi de subsidiarietat, però a l'altra banda no.

Són precisament els mateixos sectors que ara defensen a ultrança la "unitat de mercat", és a dir, el poder central, els qui posen en ridícul eixa lògica dels estats. Són ells mateixos els qui la desacrediten. Fins i tot sectors poc autonomistes o nacionalistes, però compromesos amb el progrés econòmic i social, s'adonen

de l'eficàcia superior que poden tenir les administracions locals o autonòmiques quan es tracta de resoldre els problemes més quotidians dels administrats, ja siguin persones o empreses. A què ve que a l'any 2000, el govern espanyol, els grans empresaris i els líders sindicals treguin el tema a conversa?

L'autèntic mercat únic que tenim en projecte actualment és la Unió Europea. Quinze estats que treballen per a fer realitat la lliure circulació de mercaderies i persones. No hi ha cap altre mercat únic en perspectiva. L'estat espanyol ho era, però s'ha fet petit. L'únic que hi ha és un tímid procés de descentralització en uns casos, o un procés més decidit, "autonòmic", en altres, que fa que Madrid no hagi de decidir tantes coses com abans. Queixar-se d'això i criticar el marc català de relacions laborals, o la legislació autonòmica en matèria de medi ambient, o de comerç interior, o queixar-se dels incentius fiscals que hagin pogut inventar algunes autonomies, és tan lúcida com fer una Loapa a començaments dels anys 80 i que un Tribunal Constitucional se la carregui.

Senyors, un altre dia serà. ■

“L'autèntic mercat únic que tenim en projecte actualment és la UE. No hi ha cap altre mercat únic en perspectiva. L'estat espanyol ho era, però s'ha fet petit.”